

OM DE DOOIE DOOD NIET!

OM DE DOOIE DOOD NIET!

Hans Terol

Voor Marja

© 2019 Hans Terol

Omslag: eigen foto

ISBN: 978 94 0219 620 7

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

OM DE DOOIE DOOD NIET!

*Het waargebeurde verhaal
van een sterke vrouw
die in korte tijd
maar liefst zesmaal lichamelijk
letsel opliep.
Daarbij keek ze drie keer de dood in de ogen.
Drie keer won ze de strijd.
Ik heb dit verhaal
opgedragen aan mijn vrouw Marja.
Het is een verhaal in gewone straattaal.
Een verhaal zonder dure woorden.
Want dure woorden leiden maar af
en dat is nergens voor nodig.*

*Ik heb het recht uit mijn hart geschreven.
Gewoon, omdat Marja ook zo is.
Marja, de vrouw die woont in mijn hart,
die niet weet wat 'opgeven' is.*

DEEL 1

DRIE ONGELUKJES

Het eerste ongelukje.... 2002

Het begint allemaal nog zo onschuldig.
Laten we spreken van ongelukkige letsels met een goede kans op overleven.

Het begint in 2002 wanneer Marja en ik worden uitgenodigd voor de opening van een hotel van Corendon Reizen in Bodrum, Turkije.

Er zijn veel Nederlandse artiesten aanwezig om de feestelijke opening op te luisteren met hun muziek.

Onder hen Jody Bernal, Saskia & Serge, Anita Doth van Two Unlimited en George Baker.

Voor het weekblad Privé maak ik een fotoreportage.

Tijdens één van de gezellige avonden bij het zwembad struikelt Marja en valt ongelukkig.

Na onderzoek lijkt er niets aan de hand.

Marja danst nog de hele avond.

De volgende dag echter is haar voet tot de knie flink opgezet.

Serge, de partner van Saskia, vertelt dat hij in het bezit is van het diploma fysiotherapie.

Hij wil Marja graag onderzoeken.

Na enige tijd concludeert hij: *“Ik vermoed een ernstige verstuijing. Dus ik zou het voorlopig rustig aan doen en de voet niet te veel belasten.”*

Bijna drie maanden lang loopt Marja voorzichtig.

Maar de voet gaat steeds meer pijn doen.

Er worden foto's in het ziekenhuis gemaakt.

En dan blijkt dat haar kuitbeen gebroken is!

Een operatie is gelukkig niet nodig.
Maar ze moet wel lange tijd in het gips.
Uiteindelijk kan ze na zes weken gips, veel rust en
therapie weer redelijk goed bewegen.....

Het tweede ongelukje – 2005

“Het toestel zal om 01.00 uur landen, schat,” meld ik vanuit Madeira, *“dus je hoeft niet op me te wachten, hoor!”*

“Bel me maar wanneer de koffers door de douane zijn,” antwoordt Marja, *“dan wacht ik op je.”*

's Nachts rijd ik huiswaarts na een heerlijke vijfdaagse trip met dertig collega-golfjournalisten.

Het licht brandt.

Marja staat in haar nachtjapon bij de voordeur.

Ik geef haar een dikke kus en omhels haar.

“Heb je een goede reis gehad?” vraagt zij.

“Ja hoor. Het was geweldig.”

Ik merk dat Marja erg verkouden is.

Ze niest een paar keer flink en verontschuldigt zich. *“Ik heb het van de week opgelopen en ben er nog steeds niet vanaf. Ga jij maar in ons bed, zodat je zonder dat genies en geproest van mij rustig door kunt slapen. Ik ga wel naar de kleine slaapkamer.”*

Ik hoef niet tegen te stribbelen.

Haar plan staat als een huis.

Misschien heeft ze wel gelijk.

Na een kwartiertje staat Marja gapend op *“Ik ga vast naar bed. Ik ben zo moe. Welterusten, schat.”*

Ze gaat naar boven.

Maar ze komt al snel weer naar beneden. *“Ik moest zo nodig plassen...”*

Nadat ik mijn laatste slaapmutsje heb gedronken ga ik ook naar boven. In de gewenning van mijn eigen bed val ik in een diepe slaap.

Maar dan word ik plotseling opgeschrikt door een vreselijk kabaal gevolgd door een ijselijke schreeuw.

Ik vlieg uit mijn bed.

Haast me naar de kleine slaapkamer.

Daar ligt Marja op de grond tegen de linnenkast aan.

“Wat is er gebeurd?” vraag ik in paniek.

Ze grijpt naar haar borstkas en schreeuwt het uit van de pijn. *“Ik moest alweer plassen. Toen ik daarna naar boven ging heb ik me vergist in de indeling van de kamer. Ik dacht dat er meer ruimte was om naar bed te gaan. Ik zag niets omdat het zo donker is. Ik liep tegen de rand van het bed aan, struikelde en viel daarna tegen de scherpe kant van de grote linnenkast. Mijn ribben...au, au... ze doen zo’n pijn!”*

Ondanks de pijn vindt Marja het niet nodig om naar het ziekenhuis te gaan als ik haar daarnaar vraag.

“Nee hoor. Ik neem wel een paar paracetamolletjes. Morgenochtend gaan we naar de huisarts.”

Marja heeft een verbazingwekkende pijngrens.

Dat heb ik al eerder ervaren.

Dus ook nu weer vertrouw ik erop dat ze de juiste beslissing neemt. De beslissing om niet naar het ziekenhuis te gaan.

Wanneer onze huisarts haar onderzoekt is zijn diagnose duidelijk. *“Je hebt een aantal gekneusde ribben en een behoorlijke bloeduitstorting. Ik schrijf wat pijnstillers voor. Reken er echter op, dat het heel lang kan duren voordat dit is genezen.”*

Marja en ik zijn enigszins gerustgesteld.

Maar dan....

Na twee dagen barst Marja van de pijn.

Ondanks de pijnstillers.

Het is nu echt menens.

Ze protesteert er ook niet meer tegen om naar het ziekenhuis te gaan. Daarom hak ik de knoop door. *“Kom op, we gaan naar het ziekenhuis.”*

Ze kermt van de pijn als ik probeer haar in de auto te helpen.

Uiteindelijk zit ze goed.

Binnen enkele minuten zijn we bij de afdeling Spoedeisende Hulp van het Spaarne Gasthuis.

“Hoe voelt dat mevrouw?” vraagt de dienstdoende arts terwijl hij voorzichtig haar borstkas betast. *“En dit?”*

Alles doet pijn bij haar. Alles.

De arts besluit een foto te laten maken.

De uitslag komt vrijwel direct.

“Nou mevrouw Terol, dat is een flinke ravage in uw borstkas. U heeft maar liefst vijf gebroken ribben en één gekneusde!”

Marja kijkt bedrukt.

“Eigenlijk had u direct na de valpartij opgenomen moeten worden, maar we zijn nu drie dagen verder en daar is het nu dus te laat voor.”

Marja is al een tijdje kortademig. *“Ik heb niet alleen pijn maar ik kan ook moeilijk ademen,”* zegt ze.

“Dat hoort er allemaal bij, mevrouw. En wees blij, dat er maar één gekneusd is. Want gekneusde ribben zijn veel pijnlijker dan gebroken. U zult er nog een tijdje last van hebben. Ik zal u een recept voor pijnstillers geven voor de komende week. Daarna kijken we of paracetamol voldoende helpt.”

Na een paar maanden zakt de pijn en kan Marja zich weer normaal bewegen.....

Het derde ongelukje.....2013

Marja blijkt in beide ogen staar te hebben.
Twee eenvoudige operaties zijn noodzakelijk.
Haar rechteroog ondergaat de operatie probleemloos.
Maar na zes weken verloopt de ingreep bij haar linkeroog aanzienlijk minder plezierig.

In de wachtkamer voel ik al dat er iets aan de hand is.
Zeker wanneer ik de ene na de andere patiënt na de korte ingreep zie terugkeren.

Patiënten die allemaal na Marja zijn geopereerd.

Zij gaan met hun partner weer naar huis.

Ik blijf alleen in de wachtkamer achter.

Ik voel me helemaal niet gerust.

“Het duurt ietsje langer, meneer,” meldt de assistente van de oogarts, *“er zijn wat complicaties opgetreden. Maar u hoeft zich geen zorgen te maken.”*

Geen zorgen maken? Hallo!

Ik bijt niet op mijn nagels.

Ik ga ook niet nerveus met mijn benen bewegen of lopen ijsberen door het vertrek. Maar mijn angstzweet kan ik moeilijk bedwingen.

Na ruim een uur komen de assistente en de oogarts naar de wachtkamer. Ze ondersteunen Marja.

Op Marja's linkeroog zit een grote kap in verband.

Met haar beperkte zicht 'oogt' ze rustig.

“Er is helaas veel gruis achter in haar oogkas gekomen. Dat kunnen wij hier niet weghalen. Wij zullen uw vrouw moeten doorverwijzen naar het VU, daar zijn de artsen gespecialiseerd in dit soort gevallen,” zegt de oogarts.

“Dit soort gevallen?” bedenk ik verward.

“Een staaroperatie is toch een eenvoudige ingreep?”
vraag ik hem.

“Tja meneer. Dit soort ongelukjes gebeurt zelden. Nu is uw vrouw helaas de dupe. Zij behoort tot die zeldzame 2% van de patiënten waarbij complicaties optreden. Maar geloof mij, uw vrouw is bij het VU in goede handen.”

Ik heb totaal geen vertrouwen in zijn stelling.

Maar ik laat verder niets merken om Marja niet nog ongeruster te maken.

“Ik maak voor u een spoedafpraak met de VU. Daar zullen ze uw vrouw verder onderzoeken en behandelen.”

Marja is teleurgesteld.

Ze zegt niets maar ik hoor haar inwendig vloeken:

“Waarom heb ik dit verdomme nou weer!?”

Er volgt een lange reeks van bezoeken aan het VU-ziekenhuis.

Op de eerste dag onderzoekt een vriendelijke oogarts Marja. Ze blijkt gespecialiseerd te zijn in dit soort unieke complicaties.

“We gaan tijdens de behandeling proberen zoveel mogelijk gruis weg te halen. Ik kan nu nog niet zeggen of we het helemaal schoon krijgen. Maar ik heb goede hoop.”

De operatie is pittig.

Marja weet dat.

Dat heeft ze allang geaccepteerd.

Ze is stil.

Verbergt haar emoties op haar eigen manier.

Ze klaagt niet.

Dat doet ze nooit.

Dat zit niet in haar karakter.

Als het moment daar is, lijkt Marja heel sterk. Zeg maar stoer.

Wanneer ze wordt opgehaald voor de operatiekamer zegt ze zelfs tegen mij: *“Tot straks, schat. Het komt goed hoor.”*

Over positieve instelling gesproken!

De operatie duurt ongeveer anderhalf uur.

Daarna verblijft ze lange tijd in de verkoeverkamer.

Ik wacht geduldig.

Geduld is een schone zaak, zeggen ze.

Maar als het wachten zo lang duurt, wordt geduld al gauw minder schoon.

Ten slotte word ik opgeroepen. Ik mag aan haar bed komen zitten.

Ze is ontwaakt uit de narcose.

Ze ziet er vermoeid uit.

“Uw vrouw heeft de operatie goed ondergaan, meneer. Het gruis is nagenoeg verwijderd!”

Ik houd Marja's hand vast.

Knuffel haar voorzichtig.

Dit moment is het begin van een langdurig herstel.

En uiteindelijk eindigt ze weer met een gezonde blik in haar ogen.....

Gelukkig!

DEEL 2

DE DOOD LOERT OM DE HOEK

Het vleesetende ettertje 2013

Het is 30 april.

Er worden al een paar dagen tropische temperaturen gemeten. En voorlopig zal het zo blijven.

Marja en ik zitten ontspannen in de tuin.

Lekker in het zonnetje.

Zij verdiept zich in haar zoveelste literaire thriller.

Ik lees enkele tijdschriften die al een paar dagen op mij liggen te wachten.

Opeens zie ik op de voet van Marja een merkwaardige vlek.

“Wat heb jij op je grote teen?” vraag ik. *“Het lijkt wel een bloedblaartje.”*

“O, dat heb ik al een paar dagen, maar heb er geen last van.”

De volgende dag denkt ze er toch anders over.

“Die blaar knelt vervelend in mijn schoen, maar ik durf hem niet door te prikken.”

Het is tegen de avond en snikheet.

“Kom op,” moedig ik haar aan, *“we gaan nú naar het ziekenhuis, we nemen het zekere voor het onzekere.”*

Aanvankelijk sputtert ze weer tegen. *“Ach dat komt morgen wel.”*

Voor haar hoeft het allemaal niet zo nodig.

Maar heb mijn lesje geleerd met die gebroken ribben.

Dat gebeurt mij geen tweede keer!

Bij de afdeling Spoedeisende Hulp van het ziekenhuis, op nog geen twee kilometer afstand van ons huis, is het druk.

Spoedeisende gevallen gaan natuurlijk voor.

Wij wachten geduldig op onze beurt.

Na een half uur worden we opgeroepen.

De verpleegster brengt ons naar een behandelkamer.

Daar worden we ontvangen door een arts die opvallend transpireert en regelmatig haar voorhoofd afveegt. Zij blijkt een arts in opleiding te zijn.

We begroeten elkaar.

Ik voel haar klamme zweethanden.

“Goedenavond, wat is uw probleem?”

Marja doet haar schoen uit.

De arts i.o. kijkt geïnteresseerd naar de blaar.

Ze voelt en zucht nog maar eens.

Dan stelt ze enkele vragen.

Hoe lang de blaar er al zit.

En of Marja veel pijn eraan heeft.

Vervolgens vraagt ze haar op de behandeltafel te gaan liggen om de blaar nader te onderzoeken.

De arts blijft opvallend veel zuchten.

Irritant.

“Sorry hoor, maar och, het is ook zo druk vandaag,” excuseert zij zich, *“en met dit extreem warme weer is het werken niet bepaald een pretje. Zeker als de airco ook nog eens stuk is. Maar goed, uw wondje, mevrouw, ik ga de blaar doorprikken en verschonen, zodat u van het probleem af bent.”*

“Hè, dat lucht op!” verzucht Marja na afloop blij lachend.

De bloedblaar is weg.

De arts i.o. handelt snel.

Daarna wenst ze ons nog een fijne avond.
Wij gaan met een goed gevoel naar huis.
Marja is opgelucht.

De volgende dag heeft Marja geen napijn of anderszins last van haar teen.
Onze dochter Cindy komt gezellig langs.
Het is nog steeds warm.

“Mam,” merkt zij op, “ik vind dat je een vreemd kleurtje aan die teen hebt.”

Enigszins verrast zie ik ook een roodachtige kleur onder de huid van de teen. Precies op de plek waar de bloedblaar heeft gezeten.

Ongerust vraag ik Marja: *“Heb je echt geen pijn?”*

Zoals gewoonlijk schudt ze haar hoofd.

Ze zal waarschijnlijk ook geen pijn hebben gehad.

Maar Marja heeft wel die ene karaktereigenschap die haar altijd kwetsbaar maakt.

Ze voelt zich altijd teveel.

Ze wil altijd voor anderen klaar staan.

Ze vergeet altijd aan zichzelf te denken.

Maar nu denk ik aan haar belang!

“Kom op, dit ziet er niet goed uit, we gaan onmiddellijk terug naar het ziekenhuis!”

Met hoge snelheid rijd ik weer naar het Haarlemse Spaarne Gasthuis, locatie Noord.

Het is gelukkig niet druk.

We worden onmiddellijk geholpen.

De dienstdoende arts vraagt, nadat hij de teen heeft gezien, wat er precies is gebeurd.

Ik vertel hem over de arts i.o. die Marja heeft behandeld.

En ook over de manier waarop.